

ΣΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Μ. ΚΟΡΝΤΕΡΟ

Ο "ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ,"

Ο παλιό κάστρο του Κόλιγκαμ, στο ακρωτήριο κι' άγριο Μπράντφορντ, ήταν έρημο κι' άδειο. Έκείνη μάλιστα τη νύχτα που λυσσομανούσε ο βορράς, ούτε το φάντασμα του πρώτου κόμητος του τόπου, ό οποίος είχε σκοτωθή στον πόλεμο (άπάνω-κάτω στα 1199, αν δεν γελιέμαι) δεν τολμούσε να ξεμυτίσει απ' τα χαλάσματα.

Μά νά, τ'α μεσάνυχτα, ύστερ' από τον τελευταίο πένθιμο χτύπο του παλιού ρολογιού, μια παράξενη σκιά φάνηκε μπροστά στην έξωπορτα. Την ίδια στιγμή άναψε ένα κήφο, γλύστρησε αθόρυβα στον κήφο, ανέβηκε τα εδωδεκα μαρμάρια σκαλοπάτια, άνοιξε την πόρτα και τρύπωσε στην άντικαμαρα.

Η έξωση του ηλεκτρικού φαιού έπεσε στον τοίχο, ψάχνοντας να βρή τόν διακόπτη. Κι' όταν τόν βρήκε, ένα γαυτοφορεμένο χέρι τόν έστριψε κι' η κάμαρα φωτίστηκε από άπλετο φως.

Η σκιά τότε μεταμορφώθηκε σ' ένα άμωρο και κομψό νέο τριάντα χρόνων, που κρατούσε στα χέρια του έναν πρόχειρο τοπογραφικό χάρτη.

—Άντικάμαρα... Βιβλιοθήκη... καπνιστήριο... Διαμερίσματα ύπηρεσίας, ίδει καλά... Έκανε ό άγνωστος και Σίπλωσε το χάρτη, αφού έβριζε πρώτα μια τελευταία ματιά.

Κι' έπειτα έπρόσθεσε:

—Άρρωτο τώρα για την κοιλιά, γιατί πεθαίνω της πείνας!

—Άνοιξε λοιπόν μια πόρτα και κτύπησε πάλι την αίθουσα.

—Αυτή θά εινε ή βιβλιοθήκη, ψιθύρισε. Μά για στάσου! Κάτι της λείπει... "Α, νά, τ'α βιβλία! Έμπρός τώρα για το καπνιστήριο.

Κι' άνοιξε την πόρτα του βάθους άπότομα, με πάταγο. Μέσα τότε στο σκοτάδι άκούστηκε αμέσως μια γυναικεία φωνή:

—Ψηλά τ'α χέρια! Άλλοιώς θά ριζώ!.. Κι' έπειτα άναψε το φως. Σ'εξ μάτια του άγνωστου παρουσιάστηκε μια άμωρη γαλάζια κάμαρα με άσημμένα στολίδια και μ' ένα μεγάλο ξύλινο κρεβάτι, στο βάθος.

—Άπάνω στο κρεβάτι, γονατιστό, ήταν ένα ξανθό κορίτσι, κρατώντας στο χεράκι του ένα παμπάλαιο πιστόλι.

—Ο άγνωστος νέος — τόν έλεγαν Σαμ— σήκωσε τ'α χέρια του και κτύπησε τριγύρω του οσσιτομένους.

—Νά πάρη ή όργη! Ψιθύρισε. Κι' εδω πέρα νούσις πώς θά εύρισκx όλα τ' αγαθά του Θεού!

—Σιωπή! φώναξε το ξανθό κορίτσι.

—Με συγχωρείτε... δικαιολογήθηκε, γελώντας ο Σάμ. "Ήθελα να πώ: όλα τ'α... φαγωσίμα αγαθά του Θεού, γιατί έχω μια διαβολοειμένη πείνα.

Κι' έφτιαξε τόν κόμπο της γραβάτας του.

—Πάω τ'α χέρια! φώναξε πάλι ή άνωστη. Μή λέτε άνοησίες!

—Δέν λέω άνοησίες! Έκανε ο Σάμ. Και δέν είμαι κανένας λησταρχος για να κρατάω τ'α χέρια μου ψηλά. Λυπάμαι, πού θά σας άπογοητέψω, μά δέν μπορώ πειά να τ'α κρατώ ψηλά: Μουδίσανε!

—Προδέστε! Θά πυροβολήσω.

—Με τί, παρακαλώ, αν επιτρέψετε; ρώτησε μ' ευγένεια ο Σάμ.

—Με το πιστόλι μου.

—Μ' αυτήν την καμπούρα; Θ' άστειεύσεθε βέβαια. Αυτό δέν παίρνει φωτιά, άκεία κι' αν τόν παρακαλέσει κανείς γονατιστός... Κι' έπειτα, εινε άδειο!

—Άδειο; Έκανε το κορίτσι και χαμήλωσε το πιστόλι για να έδη.

Με μια γρηγόρητη κίνηση ο Σάμ τής το άρπαξε από το χέρι. Έπειτα κάθισε αναπαυτικά σε μια πολυθρόνα, πού βρισκόταν κοντά στο κρεβάτι, χαμογελώντας.

—Μη φοβάστε, τής ειπε. Ποιός σας ειπε ότι είμαι λησταρχος;

—Και τί θέλετε δω πέρα τέτοια ώρα;

—Μπορούσα να σας ρωτήσω κι' έγω το ίδιο πράγμα! Έκανε ο Σάμ.

—Έγώ είμαι στο σπίτι μου! φώναξε το κορίτσι.

—Σας ζητώ συγγνώμη. Έγώ ξέρω για ιδιοκτήτη αυτού του πύργου έναν κυριο με άσπρα γένεια.

—Είτε ο πατέρας μου! Είμαι ή Μώντ Κόλιγκαμ, κόρη του λόρδου Κόλιγκαμ, πού έχει αυτόν τον πύργο. Κι' εσείς ποιός είστε;

—Εγ' είμαι ό "άτρόμητος άνθρωπος!"

—Υποθέτω ότι αυτό το παρατσούκλι θά το έχετε στον υπόκομο, πού συχνάζετε. Έγώ θέλω να μάθω το πραγματικό σας όνομα.

—'Ας εινε, λοιπόν. Είμαι ο Σάμ Χαλλίνταϊ, άπόφοιτος τής 'Οξφόρδης και γιους του λόρδου Σέρ Χάμιλτον Χαλλίνταϊ, του Ντεβοναίρ. Μά δέν τ'α έχω καλά με τόν πατέρα μου και ή μόνη δουλειά πού κάνω, εινε το να με διώχνουν διαρκώς απ' όλες τις δουλειές.

—'Ωραία δουλειά!

—Τι τ'α θέλετε, προχθές εινε ή μαύρη αλήθεια. Δέν μπορώ να στερεώσω πούθενά. Προχθές τέλος, άνοιγοντας το "Μορνινγκ Πόστ", είδα την έξης άγγελία: «Ζητείται άτρόμητος άνθρωπος. Πληροφορία παρά τώ λόρδω Κόλιγκαμ. Σίβερ Στρίτ». Παρουσιάσθηκα λοιπόν στον πατέρα σας και άνέλαβα να διώξω κάποιο ψάτσαμα από εδω πέρα, για να μπορέσω ν' άνακαλύψω το θησαυρό, πού εινε κρυμμένος σ' ένα πυργίσκο...

—Καταλαβαίνω... 'Ο πατέρας μου εινε ένας μανιακάς!

—'Εσθε άλλο, μίς Κόλιγκαμ. 'Ο λόρδος Κόλιγκαμ βρήκε στα χαρτιά της οικογενείας σας πολλές πληροφορίες γι' αυτό το θησαυρό και θά έρχοταν ό ίδιος, αν δέν φοβόταν το φάντασμα. Μου έδωσε λοιπόν ένα σχεδιάγραμμα πού πύργου και τ'α κλειδιά και μ' έστειλε δω πέρα. Και καθώς βλέπετε, είμαι έτοιμος ν' άντικρούσω το φάντασμα.

—Τι λέτε; Είσαστε βέβαιος ότι θά το συναντήσετε;

—Δέν ξέρω... Προς το παρόν βρήκα έσως κι' αυτό τού φταίει!

—'Ας έχετε χάρη, πού μ' έπιασε ή βροχή από τόν δρόμο, άλλοιώς θά είσαστε ολομόναχος εδω πέρα. Έγώ καθουα τώρα το καλοκαίρι στον πύργο της λαϊδής Ντόρορντ. Μά μ' έπιασε ή βροχή στο δρόμο και προτίμησα να περσώσω τη νύχτα στον πύργο μου. Λοιπόν, πού βριόκεται το φάντασμα κι' ο θησαυρός;

—Στον άνατολικό πυργίσκο! Έκανε θριαμβευτικά ο Σάμ.

—'Η Μώντ Εξάσπασε σ' ένα ήχηρο γέλιο.

—Πώς είπατε; Στόν άνατολικό πυργίσκο!

—Μάλιστα. 'Ετσι δείχνει ο χάρτης. Νά, κτυπάτε αυτόν τόν σταυρό...

—Φωχέ μου φίλε! φώναξε ή Μώντ. Μά ο άνατολικός πυργίσκος δέν υπάρχει πειά Γκομίσθηκε εδω και δυό χρόνια και δέν βρέθηκαν άκει πέρα, παρ'α μονάχα ποινικοί και κατασπίρες. Ο πατέρας μου δέν έχει διόλου υιήμη...

—Μά τότε, θά εινε στον δυτικό πυργίσκο! Έκανε ή Σάμ.

—'Οχι, δέν υπάρχουν άλλοι πυργίσκοι. 'Ελάτε, να δητε και μόνος σας.

Κι' ή Μώντ έβριζε στους ώμους της το μαντί της και βγήκε μαζί με τόν Σάμ από το γαλάζιο δωμάτιο.

Πέρασαν λοιπόν ένα σωρό άπέραντα και σιωπηλά δωμάτια κι' έφτασαν τέλος στη δυτική πτέρυγα. 'Εκει πέρα, την ώρα πού έκαναν να υπούν σ' ένα δωμάτιο, άκουσαν έναν ξαφνικό κρότο.

—Θεέ μου! φώναξε ή Μώντ. Κάποιος εινε!

—'Ο Σάμ βρήκε την ευκαιρία ν' άγκαλιώση τη Μώντ και κατόπιν τής ειπε:

—Μη φοβάστε. Εινε ό έραος. Σταθήτε να πάω να δω.

—'Αν μ' αφήσετε μονάχη, θά πεθάνω από το φόβο μου!

—'Ο Σάμ έσφιξε πιο πολύ στην άγκαλιά του την ξανθιά νεά. Έκείνη εξακολούθησε να τρέμει και να ψιθυρίζει:

—Κάποιος εινε έκει πέρα... Νά, βλέπετε κάτι άσπρο! Εινε το φάντασμα... Το φάντασμα!

Έκείνη τη στιγμή έπεσε ένας κεραυνός.

'Εκείνος άρχισε ν' ό φιλη σ'α μαλλιά, στο πρόσωπο, στα χέλια, για να τής δώσει θάρρος.

—Μη φοβάσαι... τής ειπε. Δέν εινε τίποτε. Στο φως του κεραυνού είδα ότι το δωμάτιο εινε άδειο... Μά δέν πειράζει... Μείνε έτσι... όπως είσαι στην άγκαλιά μου. Θά ήθελα να έμεινες έτσι σ' όλη τη ζωή, Μώντ...

—Νά, Σάμ! ψιθύρισε ή Μώντ. Σ' όλη τη ζωή. Είμαι τόσο ησιχη στην άγκαλιά σου. Μά τί θά συλλογιώσθω τώρα για μένα; Τι θά πής για ένα κορίτσι, πού βριόκεται στην άγκαλιά ενός νέου... πού δέν τόν ήξερε εδω και μια ώρα; Δέν εινε ισοτή;

—'Οχι, Μώντ, τής άπάντησε ο Σάμ και τη φίλησε στο στόμα. Δέν εινε ισοτή, γιατί, χωρίς στον κεραυνό, ό έρωσ μας ήταν, κεραυνόβλος!

Κι' έτσι, ύστερ' από λίγο καιρό, ό Σάμ κι' ή Μώντ παντρεύτηκαν κι' έγκαταστάθηκαν στον παλιό πύργο του Κόλιγκαμ.

Μ. ΚΟΡΝΤΕΡΟ

"Αρχισε να την φιλή στα μαλλιά, στο πρόσωπο, στα χέλια..."